

Misforståede demokrater

Illegitimt demokrati

Har demokratiet med de kommercielle succeskriterier spillet fallit over for de problemer, der skyldes netop den succes, det moderne samfund har med at leve op til sine egne succeskriterier? Er der et alternativ¹?

Indholdet i denne lille tekst er kontroversielt på en måde, som især de professionelle medarbejdere i diverse kommunikationsmedier ville kunne mærke på sig selv, hvis de da ellers nogen sinde havde ladet det komme til sig. Aversionerne mod indholdet skyldes, at kritikken rammer dem selv.

Forsøget på at afvise min kritik, som jeg kender det fra den professionelle medieverden, går på at budskabet ikke er populært. Men budskabet om, at de kommercielle succeskriterier, som man dyrker, er den direkte vej mod helvede, det sælger faktisk ganske godt i de ucensurerede elektroniske fora². Kernen i det hele er, at man på ingen måde vil vide af det, der hvor

¹ Siden at denne tekst fandt sin første formulering, er der sket endog rigtigt meget inden for den verden, som på daværende kaldte sig den fri verden, dvs. i 2010. De totalitære tilbøjeligheder og den rendyrkede løgnagtighed har fået så meget vind i sejlene, så det ikke længere kan lade sig gøre at kalde sig selv for økofascist, og regne med at det bliver betragtet som en form for demokratisk selvironi. Racisme, ekstremt fordømmende og løgnagtig antagonisme, konfliktens iboende dynamik med sin forfærdelige indflydelse på al anstændig omgang med sandheden har fat i store dele af Trumps USA og Europa. Teksten var skrevet ud fra et håb om, at medierne i et eller andet omfang kunne genvinde eller vinde viljen, evnen, modet til at gribe i egen barm, for så at få ryddet gevaldigt op i sin egen kommunikative praksis med udgangspunkt i respekt for sandheden, dvs. med respekt for den videnskabeligt kvalificerede beskrivelse af det moderne samfunds konflikt med sine naturligt givne livsbetingelser, også kaldet "[konfliktens realitet](#)", defineret i modsætning til "[konfliktens realitet](#)".

² Vi skriver december 2010, hvor jeg endnu var meget aktiv i diverse ucensurerede fora på Politiken, Information, DR, journalisten, ing.dk og flere andre steder. Efter at man fjernede et par af mine indlæg på Information og Politiken meldte jeg mig ud her. Debatterne på DR og journalisten er fjernet. Der er kun åbne debatter på ing.dk her anno 2021. Debatterne på Facebook er præget af de logaritmer, der bringer brugere af samme holdning i selvsving og ind

man er dømt til at leve af at sælge budskabet?

Ræsonnementet kunne forløbe sådan:

Det er ikke et demokratisk spørgsmål, om der er sandsynlighed for, at menneskeheden er ved at underminere sine egne mere oprindeligt givne naturlige mulighedsbetingelser. Det er et videnskabeligt spørgsmål. Det er fx en videnskabelig beskrivelse, der handler om, at afbrændingen af fossile brændsler og andre former for menneskelig påvirkning af atmosfærens sammensætning allerede har ændret livsvilkårene på jorden, og at fortsættelsen af den nuværende sociale praksis vil få uoverskuelige konsekvenser for det liv, som vi kender³.

Hvorfor diskuterer man så demokratisk, hvad der ikke er et demokratisk spørgsmål?

Hvorfor opfører man sig ”som om”, at det var et demokratisk spørgsmål, der går på om de økonomisk højtflyvende kan fortsætte, som de gør, og ”som om” at deres adfærd var løsningen på de problemer, der skyldes deres adfærd?

Hver gang den videnskabelige sandhed om det umulige i at overvinde konsekvenserne af den sejrende livsstil med samme livsstil antydes, så skriger de ”misforståede demokrater” op om, at sandheden er for udemokratisk: Flertallets ret til at skalte og valte med samfundets mulighedsbetingelser den skal ingen pille ved, og sandheden om, at man smadrer sig selv ved at forfølge sine selvbestaltede mål for vækst og udvikling, den er alt for udemokratisk. Den skal forbydes, i

i selvbekræftende forløb alene med det formål at øge aktiviteten og dermed platformens omsætning. Derfor er Facebook ikke befordrende for den demokratiske proces, og jeg har nedlagt min profil af samme årsag.

³ Det er almindeligt anerkendt, at der findes menneskeskabt global opvarmning i de store envejs masse kommunikerende medier nu i DK. Men det er forbudt viden inden for Trumpismens medier i USA. De danske medier har heller aldrig eksplicit gjort op med den måde, som man orienterede sig på anno 2010, hvor det blev betragtet som et legitimt demokratisk og ikke nødvendigvis videnskabeligt spørgsmål.

ytringsfrihedens navn, selvfølgelig!

Det, at det moderne samfund tenderer mod at negere sine egne forudsætninger i forlængelse af forfølgelsen af sine vækstidealer, og at det er umuligt at afhjælpe mangel situationen og forureningen med øget forbrug, er en sandhed, der rammer kernen i udviklingstroen.

Den demokratiske diskussion er anskudt, men fortsætter med at fokusere på retten til at fortsætte som hidtil, og man lader ”som om”, at det var et demokratisk spørgsmål, om man ”kan” fortsætte sådan eller ej, selv om det i virkeligheden er et spørgsmål om viden. De misforståede demokrater fornemmer det, men orienterer sig ”som om” de ikke gjorde.

Den demokratiske proces har derfor mistet sin forpligtende karakter. De ”misforståede demokrater” flygter fra alvoren, fortrænger den forpligtende tænkefrihed, f.eks. med den langt mindre forpligtende debat om ytringsfriheden.

Således provokeres muslimerne, blot for at demonstrere retten til at gøre det, og de misforståede demokrater diskuterer, hvad der er sandt og falskt, som om den videnskabelige kvalificering af sandheden fandt sted i de misforståede demokraters inderkreds. Det fylder de deres opmærksomhed med i stedet for at acceptere den ”udemokratiske og videnskabelige beskrivelse” af, at ”deres livsform på mange måder er selvnegerende”.

Ytringsfriheden, den private ejendomsret, markedets realitetsprincipper og retten til at mene og gøre hvad der passer den økonomisk højtflyvende kaste, går op i en højere enhed for de økonomisk sejrende.

De er købestærke og repræsenterer købekraften. De har fin sans for de velformulerede glade budskaber om, at deres forbrug er løsningen på alle de problemer, som andre let kan forklare som konsekvens af de økonomisk højt flyvendes adfærd. Markedsmekanismen forgudes, pakkes fint ind og

lægges under juletræerne hos de købestærke. Ideologien og den økonomiske magtdemonstration står der så klart som det tændte juletræ for det lystige indre øje.

Budskabet om, at de økonomisk højtflyvende ikke kan forbruge sig ud af de problemer, der skyldes overforbrug, udbydes kun sjældent på markedet for holdninger. Og når det endelig udbydes, bestemmer de købestærke selv over dets skæbne: ”Se selv”, siger de, ”budskabet, om at vi er problemet og om at markedet ikke har ret, det køber vi ikke, ergo er det forkert”!

Udtryk som ”den herskende orden”, ”performativ selvbekræftelse” og ”selvnegerende adfærd” falder uden for ”den herskende orden”, det der ”performativt bekræfter sig selv her” i ”den selvnegerende adfærd”.

Den sande beskrivelse af det sociale tilhører socialvidenskaben. Og det tilhører den videnskabelige beskrivelse af sin egen beskrivelse, at den er uden politisk magt, kommerciel styrke eller social gennemslagskraft. Det budskab, som de kommercielt succesrige og økonomisk højtflyvende i virkeligheden tænker på og forsvare sig imod, det kommer altså kun sjældent til sin ret, selv om det er det, som alle deres argumenter vender sig imod og som de er skabt som simpel reaktion imod. Man skyggefægter altså i forhold til noget, der ikke må komme med til fest.

Det grimme og udemokratiske budskab, sandheden om de populære og salgbare, rammer kernen i de økonomisk sejrendes selvbeskrivelse og deres værdigrundlag, og fordømmes som tabersag, fordi det er ubekvemt at vide, at man er selve problemet.

Det handler om, at det er så godt som sikkert, at det vil gå ad helvede til, hvis vi fortsætter som nu. De økonomisk højtflyvende misforståede demokrater bøjer sig ikke for det, før det er 100 % sikkert, at de kører det hele ad helvede til. Således undlader de at forholde sig til det, man ved,

nemlig at det aldrig kan blive mere end næsten sikkert, at det går ad helvede til, før vi altså er der! Det svarer til at argumentere for det forsvarlige i at sejle ud midt i Nordsøen i en optimistjolle på trods af udsigten til orkan med den begrundelse, at vejrudsigten kun var næsten sikker!

”Nu skal vi jo ikke male fanden på væggen”, siger Bjørn Lomborg. Alle lytter til den selvbestaltede profet, og nikker, selv om han allerede i 2003 blev dømt ”videnskabelig uredelig” af ”Udvalget vedrørende videnskabelig uredelighed”.

Sandheden er ubekvem, hedder det i ”den ubekvemme sandhed”, som Lomborg parodierer i sin statsfinansierede propagandafilm for det glade budskab. Al Gore pakker da også sin (ud)gave ind i fint papir. Han mener ikke, at problemstillingen anfægter troen på, at vi kan forbruge os ud af den mangel og det svineri, vi laver med vores forbrug. Andre slags budskaber kan USA slet ikke frembringe.

Den demokratiske diskurs er hverken moralsk eller intellektuelt forpligtende længere. Det store paradoks i det moderne samfunds jagt på succes har undermineret det forpligtende i diskursen, og den herskende orden, med USA i spidsen, har mistet sin legitimitet⁴.

Der, hvor de kommercielle succeskriterier er ideologien, vil man ikke tale om de grænser, der er for, hvad der giver mening at diskutere demokratisk. Man orienterer sig kontrafaktisk og ikke lærevilligt, dvs. fordømmende og moraliserende over for budskabet om sig selv som problemet, frem for at tage ved lære.

⁴ Det var pointen i 2010. Nu, hvor en storskydende løgnagtig person er valgt ind som den ”fri verdens leder”, er pointen sådan set ikke blevet mindre aktuel. Den gift, som Trump spreder, er skabt med mediernes underminering af egen integritet, overgangen fra det blot at være misforstået demokrat, over anerkendelsen af retten til at fremstå uforpligtende med den kun politiske udtalelse frem til nu, hvor løgnen sælges som sandhed, uden blusel og modgift fra stort set alle sider.

Budskabet er forpligtende, hvad alt det andet ideologiske slatpisseri om den hellige ytringsfrihed ikke er⁵.

Der findes en ydre omverden i forhold til det sociale (naturen/miljøet). Den er udtryk for sin nødvendighed, der ikke kan sættes ud af kraft af de misforståede demokraters åh... så demokratiske flertalsbeslutninger og kommercielt italesatte præferencer. Men det vil de misforståede demokrater og andre ideologiske slatpissere ikke acceptere. Her kommer forsvaret for individets frihed ind, og det er især liberalisterne, der råber "økofascist", hver gang det videnskabelige budskab om det uholdbare i deres livspraksis antydes.

De sande fascister er imidlertid disse åh.. så liberale storforbrugende svin, der fra nu af og til dommedag vil forsvare deres individuelle ret/frihed (med deres selvbestaltede forsvar for deres ytringsfrihed) til at skide på de videnskabelige forklaringer på, at folk med den højeste indtægt suverænt bidrager mest til overforbruget, svineriet og i det hele taget undermineringen af livets mulighedsbetingelser, som de findes i det sociale omverden. Disse liberalister har haft held med at bilde sig selv og resten af verden ind, at deres forbrug var vejen ud af alverdens problemer. Det er deres foretrukne selvbeskrivelse. Den står nu tilbage som den store stinkende løgn. Den store åh... så demokratiske form for ansvarsforflygtigelse.

Ytringsfriheden har altid været en hellig ko, der kunne bruges som den principielle legitimering af det konkrete svineri. Flertallet henholder sig til principperne, når de konkret forflygtiger ansvaret for sin egen adfærd med henvisning til demokratiet. Alle gemmer sig bag flertallet i den hemmelige

⁵ 2010 fremhævede ikke bare højrefløjen det legitime i at træde andre over tæerne bare for at demonstrere sin ret til det i ytringsfrihedens navn. Hvad man omhyggeligt huskede at glemme, var, at de kommercielle medier og public service medier aldrig brugte den metode i forhold til sine egne brugere, men kun muslimer og arabere, som i øvrigt led forfærdeligt under USA's, Danmarks og UK's krig i Irak, for olie, igen selvfølgelig indledt i demokratiets navn.

stemmeafgivelse. Og når der tales om misforståede demokrater, så råber de hold kæft! De tåler kun deres eget pladder fascistiske debatmiljø.

De, der aldrig nåede at få del i festen, forstår sammen med de få opvakte i den økonomisk højtflyvende kaste, at budskabet - om at de højtflyvende kan forbruge sig ud af de problemer, der skyldes forbruget - måske nok lever op til de kommercielle succeskriterier, men at markedet på ingen måde er i stand til at kvalificere budskabet som sandt i videnskabelig forstand.

Kun indrømmelsen af, at den demokratiske proces har mistet sin forpligtende karakter, kan føre til genindførelsen af det forpligtende i den demokratiske proces.

Det er blevet moderne at betegne de konsekvente samfundskritikere som ”økofascister”, som om man på den måde stillede sig på det ”sande demokratis” side.

Det er for let, og den demokratiske proces forpligter hverken moralsk eller intellektuelt længere.

Udbudspolitikken⁶ har sejret på EU-plan. Det ses i kødbranchen, hvor

⁶ Begrebet ”udbudspolitik” dækker over den mere eller mindre detaljerede opfattelse, at udbuddet af arbejdskraft skaber sin egen efterspørgsel, dvs., hvis ansatte fyres et sted på arbejdsmarkedet eller folk på overførsel mister sin indkomst, så vil det medføre øget udbud af arbejdskraften og dermed skabelse af efterspørgsel på samme et andet sted i arbejdsmarkedet hvorfor arbejdsløsheden automatisk går i sig selv på markedets betingelser. Filosofien hævder i sin mest primitive form, at alle former for arbejdsløshed kan forklares med blokering af markedsmekanismerne, også kaldet strukturel arbejdsløshed og at det ”perfekte marked” ikke kan indeholde arbejdsløshed. Filosofien falder i god smag hos de samfundsgrupper, der har lettest ved at se sin egen fordel af øget udbud af arbejdskraft, dvs. arbejdsgiversiden. I 2013 klagede jeg sammen med to andre over en udsendelse på DR2, der ud fra slet skjulte ideologiske motiver forsimplede og forfalskede de mere forpligtende teorier omkring ”udbudspolitikken”. Klageskriftet kan læses her:

<http://arbejdsforskning.dk/visartikel.php?art=220> Pressenævnet afviste klagen med den begrundelse, at fremføring af økonomisk dogmatisk og videnskabeligt forsimplede teorielementer er helt i orden, så længe at det ikke går ud over navngivne personer eller økonomiske interesser. <http://arbejdsforskning.dk/visartikel.php?art=222> DR2 tog emnet op

arbejdsvilkårene for de ansatte nu i højere grad end tidligere er bestemt af “det sande markeds lov”, dvs. den højt besungne konkurrencestat, EU’s neoliberale indre marked.

igen i en senere udsendelse, hvor man med udgangspunkt i bidrag fra de økonomer, som vi havde henvist til, kom med en mere differentieret behandling af “udbudspolitikken”. Men vi klagere fik aldrig eksplicit kredit for vor indsats eller nogen indrømmelse fra DRs side om, at vi havde ret i kritikken